

JUHÁSZ ZSUZSANNA

Vándorbaki

A havi injekciókúrájával puszit is adhatnának neki. A hormonnal, ami csendes menopauzában tartja őt. Túl vagy öt egészségügyi küreten. De őt nem altatták akkor, míg mást igen. Mert nem élte volna túl az altatást, hát fájdalmas volt neki a kaparás.

De ő nem, ő rákos túlélő, tályogos rákos, és azóta is havonta kapja a hormontámogatást. És számolja az éveket, hónapokat, hogy mikor lesz gyógyult rákbeteg.

És fél és retteg, hogy elkap valami lázas kórt, mert akkor nem kaphatja meg a hormontámogatást. És elérte, amit itt még soha senki, hogy krákogó, taknyos-nyálás kolléganőnket hazaküldjék gyógyulni. És valahogy megoldják a helyettesítését.

Ő pedig reggelente enyhén elhízva salátaleveles szendvicseket majszol, mert rákos nem szedhet pótvitaminokat. Hát örökké retekkel, paradicsommal, mandarinnal és ananással van tele a szája. Igaz, az ananászt mindig a legkedvesebb kolléganőjével vágja fel.

Van annyija, hogy egy faluszéli házat vegyen magának, két lakást meg kiadhat, ha idős rokonai kihálnak belőle.

Végül is semmi sem indokolja, hogy ne gyógyuljon meg, csak az elmaradt puszi. Amit azzal pótol, hogy engem ölelget, és mondja, nem is tudom, mekkora szeretet-éhség él benne. Hiszen bárhova megy, bármelyik rokonához, gyermektelen lévén csak neki van pénze. A nagyvonalúságát szeretik, és nem őt.

Hát ezért volna jó a szuri mellé a puszi, mert az én viszontölelésem se teljes. Mert nekem meg vándorbaktériumaim vannak, egy egész kolónia, vagy három hete. Gyulladáscsökkentőt szedek rájuk, de azért vannak. A bal fülemben gyülekeznek, majd a hólyagomat készítették sűrű ürítésre. Egy reggel meg a jobb arcféletem duzzasztották fel, majd visszatértek az első, szerelmetes telephelyükre, a bal fülembé. Megtanultak rejtőzködni, külső jegyeket nem hagyva élni.

Én pedig együtt élek velük, szorosabb kapcsolatban, mint bárki mással kerek a világon. Bízom bennük, hogy nem vernek le a lábamról, visszafogottan szaporodnak, s így ilyen szép együttélésben ellehetünk sokáig. Hisz telik, telik nekem őket is tartani, a piciny, vándorló kolóniát.

De puszit azért nem adnék. Az ölelés még megjárja, de puszit az orvos adjon, vagy csak egy lágy arcsimogatást. Hisz ők győznek ketten, hónapról hónapra. Nekik telik az idő, tán egy év, nyolc hónap, mire ez az asszony gyógyult rákos lesz.

De akkor is tele szeretetigénnyel.

Fejlődés

A valaha itt élt neandervölgyi emberről három dolgot tudunk biztosan. Hogy ismerte a tüzet, a halottait eltemette, a betegeket és öregeket pedig ápolta és gondozta.

De nem volt újítképes, mint a modern ember. Nem volt éles pengéje, csonteszköze, dárdája, tője, mozsara, horga és halászhalója. Nem volt hurkos csapdája nyúl-
nak, menyétnek. Nem kereskedett semmivel. Se nyakláncsal, se fülbevalóval, se női szobrocskákkal. Nem festett a barlang falára, és nem voltak hangszerei.

És valószínűleg nem, vagy alig ismerte a nyelvet. Pedig a legtöbb lelemény az ember életben tartásához kell. A neandervölgyi biztosan közelebb húzta a tűzhöz vágó társát, ha meg forró volt a teste, hűtötte valahogy. Megrágtta neki az ételt, és falatonként dugdosta a szájába. Ha pedig jajgatott, melléje feküdt. A karjaiba vette, ha kellett és ringatta, és valamit csak-csak dünnyögött, mormogott neki.

S ha jobban lett a társ, az öreg vagy beteg, rámosolygott. A gyógyulás öröme öntötte el az arcát. S várta a viszontmosolyt.

A neandervölgyinek a másiktól való tudás volt minden tudása. Lázról, csontokról, gyomorrról és hasmenéstől sebesedő végbélről. Hurokja csak az a máig láthatatlan volt, az a kapocs, lánc, szíj és madzag, ami a másikhoz kötötte.

Sziklarajza pedig a másik arca volt, amivel nem is tudott betelni soha.

Játékrontók

Igaz, igaz. Jó ideje többet fohászok a fogaimhoz, mint Istenhez. De hát Isten biztosan megbocsát nekem, mert muszáj lesz neki, ha nem akar hívőt veszteni.

Meg különben is, láthatja, hogy jó, jók ezek az imák a fogaimnak, mert nem fájnak. Szépen, engedelmesen tűrik, ha letörik belőlük egy-egy darabka. Jó kis fogacskák ezek, bár az is lehet, hogy a fogorvos is jó volt. Jól gyökerkezelt, vagyis kiirtotta teljesen a foggyökereket. Hogy ne fájjon semmi, semmikor.

Jól van ez így, s ezért nem szólok a családomnak, dehogy. Hogy aztán gyűjtésbe kezdjenek, összerakják nekem a kezelésre valót. Nem akarok én szégyenkezni, hogy még ennyire se vittem. Annyira, hogy rendbe tetessem a fogaimat. Minek egéssem magam, mikor én se vizslatom az ő testnyílásaikat, se felül, se alul.

És egyébként se arra kérem őket, hogy vigyenek fel a hegyre, arra, ahol az öregeket szokták elveszejteni. Én csak azt kérem, hagyjanak háborítatlan. Hadd küldjem előre a fogdarabkáimat, előre, valahová. Ahová egyszer kerülni fogok.

És ne is borzadjanak el tőlem. Ne rontsák el a játékomat.

A játékomat, a halállal.

Fórum

Mit tudom én, hogy van-e a férfiaknak is ilyen problémájuk. A prosztatásoknak biztosan. És talán nappal is, nem csak éjszaka.

De a nők, a nők biztosan felfáznak, és akkor többször kell menniük. És menniük is kell, és dolgozniuk is kell.

És én csak azt akarom tudni, hányan. Hányan hordanak papírzsepit, betétet vagy biztosra menve pelenkát. Úton, útfélen, munkába menet és jövet és munka közben.

Csak ennyit akarok. Egy számot.

És ott vannak a szülés utáni csepegők, és az öregedő spontánok is. A maguktól, szívvel-lélekkel el-elcsurgók.

Az összeset akarom. Ha férfi, ha nő. Ha öreg, ha fiatal.

Az ázsiai és nem ázsiai összeszerelő és varrodai pelenkás nők számát.

A túl korán és túlsúfolt osztályokba kényszerített és megszegényített kisfiúkéét és kislányokéét.

A bejedit kamaszokéét, de azokéét is, kuriózumként, akik önként és bátran pisilnek be otthon, mert ott lehet.

Ahogy írta is egy kommentelő, hogy bevizelünk, ha mód van rá. De nincs, egyre inkább nincs.

Akkor legalább tudjuk, hányan is vagyunk?

A szégyen posztmodern pírját hányan is viseljük az arcunkon?

Mint te

Ne sírj, kicsim, megírlak.

Bár lehet, vele megy a szívem is. Az írással.

De hát muszáj, mert tegnap jutott eszembe, hogy igenis megtetted volna értem. Meg, hogy feláldozol három évet az életedből. Hogy ledolgozod előre ezt a hármat itt. Ami még énelőttem áll a nyugdíjig.

Mert jó gyerek voltál mindig. Szorgalmas, készséges és nyíltszívű. S ha tudtad volna előre, mi vár rám, te magad jelentkeztl volna, hogy ledolgozd ezt a három évet itt. Ha lett volna hol jelentkezni. Gyerekként, kamaszként, fiatal felnőttként. Mit tudom én, mikor, de megtetted volna.

Hisz így is magad kerested meg a kenyered tízéves korod óta, csak nem vetted észre. Úgy mondtad, segítesz anyádnak, és mostál, vasaltál, takarítottál idegeneknek. Hát semmi se lett volna neked ez a három év.

És most nem bánnának úgy velem, mint egy mozgáskorlátozottal. Nem figyelnék titokban vagy nyíltan, hogy erőm teljében vagyok-e még. Nem kellene ezt a fogyatékos életet élnem. Mert lásd, van, akit nem érdekel, hány éves is vagyok. Van, aki szót-

lan arrébb teszi, felemeli helyettem, amit kell. De olyan is van, aki úgy szerez több munkát magának, hogy panaszkodik rám.

Látod-e kicsim, lehetőség lettem csak. Lehetőség, hogy mindenki rajtam próbálgassa maradék emberségét vagy a felkínált embertelenségben lubickoljon napestig.

Üthető, csíphető, a baromfiudvar szélére rugdosható, csenevész csirke lettem, látod-e.

A szexmunkához meg öreg vagyok. A házasságszédeléshez pedig nem vagyok férfi.

Viszont ha csak kicsit fáj valamim, egy vagyok a fájdalomcsillapítót titokban bekapkodó milliókból, akik félnek a munkahelyük elvesztésétől.

De ők messze vannak, messze, mint te.

